

Sv. Beda Častitljivi

Razlaga sedmih katoliških pisem

Prvo Petrovo pismo 3,15-18

1 Pt 3,15 **Gospoda Kristusa slavite v svojih srcih.** Kaj pomeni posvečevati Gospoda v svojih srcih, če ne to, da z najglobljimi vzgibi svojega srca preiščujemo o tem, kako je njegova svetost nepredstavljive slave? To je naše največje varovalo pred prevaro in nasiljem strašnega sovražnika; namreč, da vedno preiščujemo o tem, koliko poguma pri premagovanju lahko on, čigar neizrekljiva svetost sije, podeli tistim, ki upajo vanj.

Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas. Na dva načina moramo podati razlog za svoje upanje in vero tistim, ki to zahtevajo: tako s posredovanjem dolžnih razlogov za naše upanje in vero vsem, ki sprašujejo, bodisi vernikom bodisi nevernikom; kot tudi s tem, da vedno ohranjamo izpoved svoje vere in upanja neokrnjeno, celo sredi pritiskov naših nasprotnikov, pri čemer s svojo potrpežljivostjo kažemo, kako razumno smo se naučili, da ju je treba ohranjati – saj se zaradi ljubezni do njiju ne bojimo niti trpeti stisk niti prestatati smrti.

3,15-16 **Vendar pa odgovarjajte krotko in spoštljivo, iz dobre vesti.** Svetuje, naj se pri tem poznavanju nauka upošteva značaj poučevanja, namreč, da se o ponižnosti, ki je »gospodarica in mati vseh kreposti«, govori v pridiganju in se jo dokazuje v življenju; **da bodo tisti, ki sramotijo vaše dobro življenje v Kristusu, osramočeni,** ko bodo očrnili vaše dobro življenje v Kristusu; da bodo tisti, ki se v vas norčujejo iz vere in upanja v nebeške stvari, ki jih ne morejo videti, videli vaša dobra dela in bodo zaradi njih osramočeni, saj ne morejo zanikati, da so očitno dobra. Ali pa si je to treba razlagati tako: »Pazite, da boste z ravnanjem po pravici dosegli, da bodo tisti, ki obrekujejo vaše dobro življenje, osramočeni ob času prihodnje sodbe, ko vas bodo videli kronane s Kristusom, medtem ko bodo oni obsojeni s hudičem.«

3,17 **Če že hoče Božja volja, je pač bolje, da trpite zaradi dobrih kakor zaradi zlih del.** Ta izjava namerno graja norost tistih, ki takrat, ko jih bratje grajajo zaradi njihovih napak ali jih celo omejujejo s kaznijo, to prenašajo povsem potrpežljivo; če pa trpijo brez krivde, bodisi zaradi besednih žalitev ali izgube premoženja ali kakršnih koli nadlog s strani svojih bližnjih, hitro podležejo jezi; tisti, ki so se do te točke zdeli brezgrajni, pa se s svojo nepotrpežljivostjo in mrmranjem naredijo vredne graje. Da pa bi videli neenako vrzel v nesreči pri neenakih zaslugah, opazujmo, da so Tobita, Savla in Elima zadeli isti trdi udarci slepote: toda Tobita zato, da bi krepost njegove potrpežljivosti širše zasijala vsem za zgled; Savla zato, da bi se preganjalec

Savel spremenil v apostola Pavla; Elima pa zato, da bi s plačilom dolžne kazni za svojo izdajo prenehal s poskusom zavajanja tistih, ki so bili ravno na tem, da bi verovali. In če bi mi bila dana izbira, bi kot pravičen človek raje bil podvržen Božjemu ali človeškemu bičanju; in spet bi raje videl, da me nesreča odvrne od napak, kot pa da bi bil prisiljen prestati večno kazen zaradi neozdravljive teže grehov.

3,18 Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične. Zato tisti, ki je pravičen in trpi, posnema Kristusa; tisti, ki ga nesreča popravi, posnema razbojnika, ki je na križu prepoznal Kristusa in po križu vstopil v raj s Kristusom; tisti, ki sredi nesreč ne preneha s svojimi napakami, pa posnema razbojnika na levi, ki se je povzpel na križ zaradi svojih grehov in po križu strmoglavil v spodnji svet. On spominja, da je Kristus umrl enkrat, vendar zato, da bi nam priklical v spomin tudi to, da bo podeljeno večno plačilo za naše kratkotrajno trpljenje. **Da bi vas pripêljal k Bogu, potem ko je bil po mêsu umorjen, a je bil po Duhu oživljen.** O tem usmrčenju v telesu in oživljenju v duhu, ki ga imajo tisti, ki delajo za Gospoda s potrpežljivostjo, pravi tudi apostol Pavel: »Čeprav naš zunanji človek razpada, se vendar tisti, ki je znotraj, obnavlja iz dneva v dan.« Kristus nas torej daruje Bogu Očetu, ko se skozi usmrčenje v telesu veselimo, da smo žrtvovani zanj, to se pravi, on pokaže, da je v očeh Očeta naše življenje hvalevredno in nas daruje Bogu, ko nas pripelje v večno kraljestvo.